

Maandag 07.51 u

Ingeborg wijst me haar twee koffers en zegt: 'Ik kom er zo aan, schat. Ga maar vast in de auto zitten.' De koffers zijn gigantisch en loodzwaar.

Misschien wat overdreven als je bedenkt dat de beurs waar we naartoe gaan maar tot overmorgen duurt. Ik ben blij dat in ieder geval een van de twee wieltjes heeft. Ik haal mijn vakantietas uit de achterbak en weet met een hoop geduw, gesjor en gestamp Ingeborgs koffers er in te passen. Ze zitten wel helemaal klem. Ik maak mijn vakantietas open en verdeel de spullen over het kleine beetje ruimte dat over is. Het past maar net.

08.23 u: Ingeborg zegt dat ze er aan komt en dat ik niet zo ongeduldig moet zijn.

08.48 u: Zie mezelf genoodzaakt me te verontschuldigen dat ik Ingeborg zo op zit te jagen.

09.14 u: Ingeborg is klaar, maar moet nog iets uit haar koffers halen.

09.29 u: Ingeborg heeft haar spiegeltje weer teruggestopt in de koffer. We rijden de straat uit. Ingeborg vraagt zich af of ze het gas wel heeft afgesloten, de badkamerkraan wel heeft dichtgedraaid en de achterdeur wel op slot heeft gedaan. Ik doe alsof ik haar niet hoor en zet de radio aan. Ze vraagt hoe het nummer dat gedraaid wordt ook al weer heet en ik antwoord dat het *Come as you are* is van Nirvana. 'Nirvana,' merkt ze op, 'daar hoor je de laatste tijd eigenlijk niets meer van.'

- 10.00 u: Er klinken drie piepjes op de radio. *Goedemorgen, dit is het NOS-journaal van...* Ingeborg drukt een cassettebandje de radio in. *Boyz to men.* 'Het nieuws interesseert me niet,' zegt ze. 'Ik houd van de toekomst en niet van het verleden.'
- 10.11 u: De radio schakelt automatisch over op de verkeersberichten. De file waar wij al bijna een half uur in staan wordt niet genoemd. Wij staan namelijk in een *gebruikelijke* file. Ingeborg vraagt waarom we naar het filenieuws luisteren als ze net een cassettebandje in de radio heeft gestopt. Ik antwoord dat de radio altijd automatisch overschakelt naar de verkeersberichten en dat ik niet weet hoe die functie uitgezet moet worden. Ze zegt dat ik niet erg technisch ben voor een man, dat ik eigenlijk nogal een mietje ben. Bovendien heb ik geen smaak voor muziek en is mijn auto vies. Ik bijt terug dat zij wel erg veel zeurt– zelfs voor een vrouw.
- 10.14 u: Zie mezelf genoodzaakt me te verontschuldigen voor mijn lompe opmerking.
- 12.18 u: We rijden België uit. 'Zijn we er bijna?' vraagt Ingeborg. Nog vierhonderdenzeventig kilometer volgens het bord dat boven de weg hangt. Ingeborg vraagt of ze daarmee hemelsbreed bedoelen.
- 13.56 u: We stoppen bij een rustplaats zodat Ingeborg gebruik kan maken van het toilet.
- 14.01 u: Ingeborg zegt dat we door moeten rijden naar de volgende rustplaats. Bij deze is het toilet gestolen.
- 14.23 u: Ingeborg zegt dat we door moeten rijden naar de volgende rustplaats. Ook bij deze is het toilet gestolen, er is alleen nog maar een gat in de

vloer. Ik leg uit dat een Frans toilet nooit meer is dan een hokje met een gat in de vloer en dat ze niet zo denigrerend moet doen over de gaten van de Fransen. Dat ze eigenlijk blij moet zijn dat dit toilet überhaupt een gat heeft– vroeger was er alleen maar een hokje. Ingeborg zegt dat ik niet zo dom moet lullen.

14.45 u: We hoeven niet door te rijden naar een vierde rustplaats, maar Ingeborg wil niet vertellen of het toilet er nog stond of dat het ook hier gestolen was.

15.30 u: Het is druk op de weg. Het verkeer gaat steeds langzamer rijden.

15.45 u: Het is druk op de weg. Het verkeer staat stil. Ingeborg vraagt hoe laat we aankomen. Ik antwoord dat de aankomsttijd afhankelijk is van de snelheid waarmee de auto zich voortbeweegt. Bij de huidige snelheid nadert de geschatte reistijd oneindig.

16.03 u: Het is druk op de weg. Het verkeer staat nog steeds stil. Mensen om ons heen stappen uit hun auto's. 'Hé, zitten blijven!' roept Ingeborg.

16.08 u: Het echtpaar dat uit de auto voor ons is gestapt heeft twee klapstoelen uit de kofferbak gehaald en deze op de vluchtstrook gezet. De man haalt een fles rode wijn uit hun koelbox en schenkt voor zichzelf een beker in.

16.10 u: Ik stap uit om me te oriënteren op de situatie. Zo ver als het oog reikt staan er auto's, bussen en vrachtwagens stil op de weg, ook op de banen van onze tegenliggers. Een paar auto's achter ons staat een grote touringcar van een Nederlandse reisorganisatie die spotgoedkope droomreizen organiseert naar onwaarschijnlijke bestemmingen en daarbij tegelijkertijd huishoudelijke apparatuur aan de man brengt. Omdat er geen andere Nederlanders in de buurt zijn, loop ik naar de touringcar toe en informeer bij de chauffeur of hij weet wat er aan de hand is. De

chauffeur legt uit dat Franse vrachtwagenchauffeurs goedkopere diesel willen en daarom blokkades hebben opgeworpen bij de afritten van de Franse snelwegen. Hij kan me niet vertellen hoe lang het nog gaat duren. De hostess van de touringcar vraagt of ik geïnteresseerd ben in een Moulinex staafmixer en alleshakker met drieënveertig procent korting op de winkelprijs.

17.30 u: Het verkeer staat nog steeds stil. We beginnen behoorlijk kwaad te worden. En gefrustreerd bovendien. We luisteren naar het journaal op *Radio l'Autoroute* en trachten te achterhalen wanneer de blokkades worden opgeheven. Waar we wel achter komen is dat het op *Radio l'Autoroute* Edith Piaf-week is.

Ingeborg vraagt of ik denk dat we nog op tijd aan zullen komen. Ik antwoord dat je erg hard moet rijden om driehonderd kilometer in dertig minuten af te leggen. Ik reken uit hoe hard precies. Ingeborg zegt dat mijn rekenkunstjes op haar geen indruk maken.

18.00 u: Uit het weiland komt een gesponsorde terreinwagen aanrijden met flessen bronwater. De man die de flessen uitdeelt legt uit dat het gaat om een publiciteitsstunt van de fabrikant van het bronwater. Dat doen ze wel vaker bij wegblokkades. Ik raak aan de praat met een Engelsman die vertelt dat de vrachtwagenchauffeurs de snelwegen hebben geblokkeerd omdat ze minder uren willen werken. Hij zegt een hekel te hebben aan Frankrijk en de Fransen. Ik val hem bij en zeg dat Fransen de Duitsers van Europa zijn.

18.10 u: Een politiewagen komt voorbijrijden over de spitsstrook. In het Frans en een taal die wat op het Grieks lijkt, waarschijnlijk het Engels, wordt omgeroepen dat er wegblokkades zijn. De wagen wordt bekogeld met blikjes en flessen bronwater.

- 18.24 u: Ingeborg zegt dat ze er genoeg van heeft. Ze wil hier weg. Ik hoop niet dat ze gaat huilen. Ik geef haar een kus op de mond en stel voor om wat naar de radio te luisteren. We kunnen niet alleen *Radio l' Autoroute* ontvangen, maar op de middengolf ook *Radio Spitsbergen*. Op *Radio l' Autoroute* is het nog steeds Edith Piaf-week.
- 18.36 u: Ingeborg vraagt of ik als-je-blijft de radio weer wil uitzetten. Ik moet voor haar een boek uit een van de koffers halen.
- 18.45 u: Bij nader inzien wil Ingeborg helemaal geen boek. Wat ze wil is doorrijden. Waarom rijden we niet gewoon dwars over de berm van de snelweg af? Ik zeg dat het me geen goed idee lijkt en wijs naar een aantal auto's die het al hebben geprobeerd en daarbij vast zijn komen te staan in de weilanden. Een ervan heeft een Engels nummerbord.
- 19.14 u: Een aantal vakantiegangers is in de berm hun tent aan het opzetten. Ingeborg vindt dat ik er iets van moet gaan zeggen. Als iedereen maar een beetje gaat zitten kamperen dan komen we hier natuurlijk **nooit** meer weg. Ik vraag of ze die opmerking wil afkloppen.
- 19.51 u: Diner. Op het menu staan stroopwafels, drop en bronwater.
- 21.34 u: Het onaangename besef begint door te dringen dat we hier vandaag zullen moeten overnachten. Ingeborg lijkt het inmiddels geaccepteerd te hebben. Ze zegt: 'We moeten dit gewoon zien als een romantisch uitje.' 'Eigenlijk is het alleen maar goed,' antwoord ik, 'we doen bijna nooit meer dit soort dingen samen.'
- 21.47 u: Van de chauffeur van de touringcar krijg ik een paar dekens te leen. We wensen elkaar een prettige nachtrust. Ik leg de hostess uit dat ik geen citruspers nodig heb.

22.02 u: Ik zeg tegen Ingeborg dat ik me verveel en vraag of ze zin heeft in een spelletje *ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet*. Ze zegt dat zij wel leukere spelletjes weet zo met ons tweeën in het donker. Ze legt het boek weg, buigt zich naar me toe en stopt haar tong in mijn oor. Met haar rechterhand glijdt ze onder mijn T-shirt en streelt ze mijn buik en borst. Ik grijp haar bij het achterhoofd, dwing haar mond naar de mijne en werk mijn tong naar binnen. Zonder dat we ophouden te zoenen, gaat ze verzitten om er beter bij te kunnen.

22.05 u: Ingeborg zit voorover geknield op de passagiersstoel. Haar hand gaat van mijn buik naar beneden en wurmt zich een weg mijn broek in. Het lukt haar om houvast bij me te krijgen. Ze begint met korte rukjes, die steeds sneller gaan.

22.07 u: De rits van mijn broek gaat open, mijn boxers worden opzijgeduwd. Ingeborg werkt zich los uit mijn greep en buigt verder voorover. Haar hoofd zit in mijn schoot. Ze heeft alle ruimte om haar handen en haar mond te gebruiken zoals ze wil.

22.09 u: Ik trek haar T-shirt omhoog. Mijn hand glijdt tussen haar bezwete borstjes door. Langs de ribbenboog, over de navel en verder naar onderen tussen haar dijën. Mijn arm is net lang genoeg. Haar warme lichaam trekt met kleine schokjes samen als ik mijn middelvinger beweeg.

22.10 u: De ruiten beslaan.

22.12 u: Ik zeg tegen Ingeborg dat ik me verveel en vraag of ze zin heeft in een spelletje *ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet*. Ze draait het ruitje aan de passagierszijde open, steekt een sigaret op en zegt dat ik de troep moet opruimen. Daarna wordt het tijd om te gaan slapen, zodat we morgen tenminste zijn uitgerust.

22.42 u: Ik zeg tegen Ingeborg dat ik van haar hou. Ze antwoordt dat ze probeert te slapen en dat ik nu niet aan haar moet zitten.

...

Dinsdag 05.46 u

Ik word wakker. De zonsopgang is werkelijk adembenemend. De dauw op de weilanden fonkelt in de nevels van het vroege ochtendgloren. Een Franse oetmongool denkt dat hij de kilometerslange stoet in beweging kan krijgen door zijn claxon ingedrukt te houden.

05.52 u: Ik stap uit om de Franse oetmongool vriendelijk te verzoeken een eind te maken aan zijn kansloze getoeter. Hij weigert om Engels tegen me te praten.

Tevens weigert hij om Frans tegen me te praten. Dat doet hij alleen met mensen die de taal vloeiend beheersen. Hij vindt kennelijk dat als je voor een Franse wegblokkade gaat staan, je op zijn minst het fatsoen moet hebben gehad om de complete werken van Camus en Simenon in de oorspronkelijke taal te lezen.

Ik besef plotseling dat ik in de ideale positie verkeer om op zijn kale hoofd te spuwen, maar dat soort dingen doe ik niet.

05.55 u: Het getoeter is opgehouden. De Fransman lijkt een stuk groter buiten de auto dan binnen de auto. Hij schreeuwt van alles en nogwat, maar mensen die net op hun hoofd gespuwd zijn sta ik alleen te woord als ze vloeiend Nederlands spreken.

De vrouw van de Fransman stapt ook uit de auto en probeert haar echtgenoot te kalmeren. Ze is de meest angstaanjagende heks die ik ooit in een hempje over de snelweg heb zien spoken. Lange, dunne, zwarte

haren krommen alle kanten op. Op haar hoofd groeit iets raars geblondeerds en een gigantisch donkerbruin brilmontuur tracht vergeefs de aandacht af te leiden van haar langgerekte kratergezicht. Ze is bijna net zo lelijk als hun auto. De Fransman wordt steeds roder en lijkt me te willen slaan. Ik vraag me af hoe je in het Frans zegt: *kijk eens achter je, er staan twee kerels tegen die Twingo van jou aan te pissen.*

06.01 u: Ingeborg en ik delen in de auto een Twix en een blikje cola als ontbijt. Ik leg haar uit hoe ik de Fransman ertoe heb kunnen bewegen te stoppen met toeteren. Ze zegt dat ik gek ben. Ik zeg dat zij me gek **gemaakt** heeft. Ingeborg ontkent dat. Ze beweert dat ik **altijd** al gek was. Dat ik in ieder geval al gek was toen ik haar voor het eerst mee uit vroeg. Ik geef haar gelijk.

06.12 u: Zie mezelf genoodzaakt Ingeborg mijn excuses aan te bieden.

10.00 u: Een man op een fiets verkoopt broodjes met smeerkaas. Ze kosten tien euro. Volgens deze cateraar zijn de vrachtwagenchauffeurs niet van plan de blokkades op te heffen totdat de regering toezegt een einde te maken aan het Franse fileprobleem.

10.30 u: Ingeborg is een wandeling gaan maken. Ik besluit mijn tijd hier nuttig te besteden door de vergadering van aanstaande vrijdag voor te bereiden. Het eerste punt op de agenda is het aanpakken van werknemers die structureel te laat komen 's ochtends.

10.54 u: Er gebeurt iets. De stoet lijkt in beweging te komen. Een golf van geschreeuw en gejuich stijgt op vanuit de geparkeerde auto's. Mensen haasten zich om hun spullen uit de berm te verzamelen. Een jong echtpaar pleurt een niet geheel afgebroken tent en twee huilende kinderen op de achterbank van hun uitgewoonde 205. Anderen toeteren alsof hun leven ervan afhangt.

10.57 u: Een totaal afgepeigerde Ingeborg trekt het rechter portier open en komt naast me zitten. Ze hijgt even uit voor ze me een zuigzoen geeft. Stapvoets rijden we in zuidelijke richting.

11.13 u: We staan weer stil. De gemiddelde snelheid over de afgelopen zestien minuten: honderdentwintig meter / zestien minuten = nul komma vijfenveertig kilometer per uur.

14.28 u: 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet en het is blauw...'
'...is het een auto?'
'Ja.'

14.31 u: 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet en het is geel...'
'...is het een auto?'
'Ja.'

14.35 u: 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet en het is rood...'
'...is het een auto?'
'Ja.'

Ingeborg heeft geen zin om nog verder te spelen. Ze heeft het helemaal gehad met mij en mijn suffe spelletje. Ik moet maar op zoek gaan naar iemand die net zo infantiel is als ik. 'Als je maar beseft dat dat soort mensen niet voor het oprapen ligt,' zeg ik, terwijl ik het portier dichtsla.

14.40 u: Ik klop aan bij de touringcar. De chauffeur zit er in zijn eentje een pornofilm te kijken op het *on board entertainment system*. Zijn passagiers zijn naar de pomp gelopen, drie kilometer verderop. Een soort excursie onder leiding van de hostess.

- 14.57 u: Onderuitgezakt kijken de chauffeur en ik naar acteerprestaties op acht millimeter formaat. Plotseling gaat de chauffeur rechtop gaat zitten en zegt: 'Nu moet je opletten, dit is het beste stuk uit de film.'
- 15.03 u: Ik geef toe dat we net een indrukwekkende scene voorbij hebben zien komen, maar merk op dat het boek toch beter was.
- 15.20 u: Ingeborg komt de touringcar ingelopen. Het geluid van de film staat erg hard, dus ze moet het een paar keer herhalen voordat ik haar versta: ze wil me even onder vier ogen spreken.
- 15.22 u: We staan buiten. Ingeborg vraagt hoeveel ik van haar hou. Onmetelijk veel, antwoord ik. 'Echt?' vraagt ze. Ja, echt. Ze vraagt of ik zo veel van haar hou dat ik haar alles zou vergeven, wat ze ook gedaan had. Ik krijg een bijzonder vervelend voorgevoel.
- 15.45 u: Het is mij een raadsel hoe het Ingeborg gelukt is om zichzelf buiten de auto te sluiten. Van de chauffeur van de touringcar leen ik een Engelse sleutel om een van de achterruijtes in te slaan.
- 15.55 u: Ingeborg vraagt of ik haar vast wil houden. Ze begint te huilen en zegt dat het haar allemaal ontzettend spijt. Ze weet dat ze soms een ontzettend kreng kan zijn, maar dat is ze dan alleen maar omdat ze zo veel om me geeft en bang is om me kwijt te raken. Ik probeer haar te troosten door te zeggen dat ze me echt niet kwijt gaat raken– ik kan immers geen kant op. Ze gaat alleen maar **nog** harder huilen.
- 16.07 u: Ingeborg vraagt of ik het glas in de auto nog ga opruimen *of hoe zit dat...*
- 16.34 u: Het lijkt hier wel een vluchtelingenkamp. Een vrachtwagen van het Rode Kruis rijdt langs en deelt voedselpakketten uit. Stokbrood, smeerkaas en

een appel. Op de banen van de tegenliggers breekt een kleine vechtpartij uit en gaan mensen elkaar met de stokbroden te lijf.

16.36 – 19.59 u: Niets bijzonders.

20.00 u: We kijken een film mee in de touringcar. Een praatzieke, wat oudere man vertelt over het uitstapje naar de benzinepomp. Onderweg is hij in de hondenpoep getrapt. Dat was behoorlijk lachen. Ik beredeneer dat het naar omstandigheden waarschijnlijker is dat het om menselijke uitwerpselen ging. De man zegt meteen helemaal niets meer. Ingeborg krijgt van de hostess de werking uitgelegd van de maak-thuis-je-eigen-roomijs-machine.

22.53 u: We zitten weer in onze auto. Ingeborg zegt dat ze nog nooit zo veel van iemand heeft gehouden als van mij en stopt vervolgens haar tong in mijn oor en haar hand onder mijn overhemd.

23.00 u: Ingeborg kijkt op en vraagt of ik haar al heb vergeven dat ze ons buiten de auto had gesloten. Ik antwoord dat ze beter niet kan praten met een volle mond.

23.02 u: Zie mezelf genoodzaakt mijn excuses aan te bieden. De pijn wordt al wat minder.

...

Woensdag 06.03 u

Vandaag is de eerste dag van de rest van de week. De dauw op de weilanden fonkelt in de nevels van het vroege ochtendgloren. Een

helicopter landt op steenworpafstand van onze auto in het weiland. Ik heb echter geen stenen. Uit de helicopter stappen drie mannen in pakken en een cameraploeg.

06.14 u: De geluidsman van de cameraploeg klopt op het dak van onze auto en legt uit dat ze opnames willen maken voor het journaal. Een van de mannen in de pakken is namelijk een belangrijke Franse minister die wil tonen hoe hij meeleeft met de reizigers die vastzitten op de snelweg. De beelden moeten in heel Europa worden uitgezonden en daarom zoeken ze wat buitenlanders. Het liefst vrouwelijke buitenlanders. Ik vraag de cameraman of ze niet op een wat christelijker tijdstip langs hadden kunnen komen. Hij legt uit dat 's middags filmen een aantal zwaarwegende bezwaren kent; cameraploegen lopen dan een veel hoger risico om achtervolgd te worden door uitgeputte en uitgehongerde – maar daarom nog niet minder bloeddorstige – menigtes.

06.23 u: Iedereen is klaar voor de opname. De cameraman knipt met zijn vingers, waarop de minister vol medeleven begint te knikken en zegt dat hij alles zal doen wat in zijn vermogen ligt om ons te helpen. De cameraman wuift naar Ingeborg dat ze ook iets mag zeggen. Het is lastig om Ingeborgs aspect op de vroege morgen treffend onder woorden te brengen, maar *koekiemonster* komt een eind in de richting. Ingeborg vraagt of de minister toevallig iets te eten voor ons heeft meegenomen. De minister laat de opname stoppen. Hij wil op zoek gaan naar een vrouwelijke buitenlander die vloeiend Frans spreekt.

06.38 u: De cameraploeg filmt een gesprek tussen de minister en de hostess van de Nederlandse touringcar. De hostess legt uit hoe vervelend ze het oponthoud vindt voor haar reizigersgroep. Iedereen had zich zo verheugd op deze reis. De minister knikt vol medeleven. Hij heeft geen pannenset nodig.

06.49 u: De heli­copter met de cameraploeg en de minister stijgt op en verdwijnt in de goudgele Franse ochtendzon. De file is geen meter opgeschoten.

08.34 u: Een Nederlandse cameraploeg komt langs om de gestrande reizigers te filmen. Ze zijn op zoek naar auto's met Nederlandse kentekens. Een jonge verslaggever in een grijze polo loopt op onze auto af en duwt Ingeborg een microfoon in het gezicht. Hij zegt: 'U staat hier al twee dagen stil in Frankrijk, zonder een kant op te kunnen en zonder dat er uitzicht is op een verandering van de situatie. Ík zou daar ontzettend moedeloos van worden. Wat vindt ú daar nou van?'
Ik doe mijn ogen dicht en stop mijn vingers in mijn oren.

08.42 u: Het gaat alweer een stukje beter met de verslaggever. De cameraman raapt de microfoon op en zegt er iets in. Volgens zijn collega van het geluid doet-ie het nog.

10.30 u: Ingeborg zegt dat als we hier ooit nog wegkomen ze nooit meer over de Franse snelwegen wil rijden. De vakantie die we gepland hebben aan de Cote d'Azur gaat wat haar betreft dan ook niet door. Ik vraag waar ze dan naartoe zou willen gaan. 'Weet ik veel, naar Spanje of zo,' stelt ze voor.

12.32 u: In mijn semi-hallucinerende toestand lijkt het alsof in de verte auto's níet stilstaan.

13.04 u: Het verkeer komt op gang. Het gejuich is minder hard dan gisterochtend. Niemand lijkt er echt in te geloven. Tafels, tenten en kinderen worden in alle rust ingeladen. Op de vluchtstrook zijn mensen met startkabels in de weer.

13.10 u: We rijden steeds harder. Zeker dertig kilometer per uur.

13.38 u: We nemen de eerste afrit die we tegenkomen en verlaten de snelweg. Bij het passeren van de tolpoortjes hoeven we niet te betalen. Ingeborg wil meteen terug naar Nederland, dus we keren en rijden de snelweg weer op.

Ingeborg draait lusjes in d'r haar en vraagt of ik weet wat het eerste is dat ze gaat doen als ze weer thuis is. Ik blijf net zo lang gokken totdat ze verzucht dat ik een wel érg zieke geest heb en verklapt dat ze gewoon gaat douchen.

14.00 u: Het nieuws op *Radio l'Autoroute*. Het is iets over subsidies en boze boeren. Ingeborg vraagt wat het Franse woord *baraasje* betekent. Het is nog steeds Edith Piaf-week.

14:26 u: 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet en het is blauw, geel, rood, grijs, wit, groen, zwart, paars, oranje, beige...
O ja, en het staat stil.'